

မျိုး
ကလောင်ခွဲ
မျိုး

ချစ်ခြင်းဖြင့်ဖွဲ့သီသော

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

မြင်တွေ့နေရသည့် အခြေအနေက မလှပတာတော့ သေချာနေသည်

။

ဝေယံကိုက သူမနံဘေးထိုင်ခုံမှာ ခန္ဓာကိုယ်လေး ကိုင်းညွတ်ပြီး ယို့
ယို့လေးထိုင်ကာ တတွတ်တွတ် ပြောနေ၏။ ဒါပေမဲ့ ကဉ္စနာဆိုသည့်
မိန်းကလေးက အစားအသောက်မပျက် ထိုင်စားနေသည် ။

စားပွဲဝိုင်းက အတော်အလှမ်းဝေးပြီး ဆောင်းဘောက်စ်က ဖွင့်ထား
သော သီချင်းသံကလည်း ဆိုင်ထဲတွင် အုပ်မိုးထားတာမို့ ဘာတွေပြော
ဆိုနေကြသည် ကို မကြားရပါ။ ဒါပေမဲ့ သေချာသည် က ဝေယံ တစ်
ယောက် ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ခေယယ ရင်ဖွင့်ပြောနေမှာ ပဲ ဖြစ်
၏။

ဝေယံအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသော သူရော ဂျေမီပါ မျက်
ခုံးတွေကို အလိုမကျစွာ တွန့်ကုတ် ထားမိကြတာ သေချာသည် ။

ဝေယံပုံစံက ခေယယနှင့် အောက်ကျို့နေပေမဲ့ ကဉ္စနာဆိုသည့် မိန်း
မက အလေးမထား ဂရုမစိုက် မာန်အပြည့်နှင့် ရှိနေ၏။

ဘေးစောင်းမြင်နေရသော မျက်နှာလေးက လှတာတော့ လှပါသည်
။ ပခုံးသာသာပဲရှိသော ဆံပင်လေး တွေက နီညိုရောင် ဆိုးထား၏။ ဝင်း
မွတ်နေသော မျက်နှာလေးမှာ နှာတံလေးက သိပ်ချွန်မြဲနေတာမဟုတ်

ဘဲ ပေါ်လွင်သည်။ ။

ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းလေးတွေမှာ အနက်ရောင်လက်သည်းဆိုးဆေးကို ဒီဇိုင်းလှလှလေး အလင်းဖောက် ဆိုးထားသေးသည်။ ။ နံဘေးမှာ ရှိနေသော ဝေယံကို တစ်ချက်လေးမကြည့်ဘဲ စားသောက်နေပုံက အာရုံမရှိ၊ ဥပေက္ခာပြုထားသည့် သဘော။

"တွေ့တယ်မဟုတ်လား မျိုးရိုး၊ ဒီကောင်ကသာ အသည်းအသန်ကြွနေတာ၊ ဟိုက တစ်ချက်လေး တောင် အလေးမထားဘူး"

ဂျေမီ မခံနိုင်သလို သူ့ကိုပြောသည်။ ။ သူ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါမိဘဲ ဆက်ပြီး အကဲခတ်နေမိသည်။ ။

တော်တော်မာနကြီးသည့် မိန်းမထင်ရဲ့ ။ အလှမာန်တက်နေခဲ့တာလား မသိ။ လှတာတော့ လှသည်။ ။ သူ ကြည့်နေတုန်းမှာ လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ပန်းကန်ထဲ ဆောင့်ဆောင့်လေး လွှတ်ချသည်။ ။ လက်ခနဲ အလင်းရောင်ဖြာသွားသော စိန်လက်စွပ်နှင့် ဟန်းချိန်းက စိန်ပွင့်လေးတွေကို သတိထားမိသည်။ ။

"ရှင် နှောင့်ယှက်တာ လွန်နေပြီနော်။ စားသောက်နေတာကို ခိုတစ်ကောင်လိုပဲ လာညည်းနေတာ တော်လောက်ပြီ"

ဘောက်စံထဲက ဖွင့်ထားသောသီချင်း ရပ်သွားချိန်နှင့် သူမ ခပ်စူးစူးလေးအော်ငေါက်သံက တိုက်ဆိုင် သွားတာမို့ ဆိုင်ထဲကလူအားလုံး မျက်ဝန်းတွေ လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ။

"ကမ္ဘာ့ရယ် တို့ ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ "

ဝေယံ၏ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် တောင်းပန်ခယသံလေးကိုလည်း

သူကြားသည် ။ ဘောက်စ်ထဲက သီချင်းသံ ပြန်ထွက်လာတာမို့ ဝေယံတို့
ဝိုင်းက စကားသံတွေကို ဆက်ကြားခွင့်မရတော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ -

စောစောက ထွက်လာသောအသံနှင့် ဝေယံတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ပစ္စက္ခ
အခြေအနေတွေကြောင့် ဝိုင်းအတော် များများက အကဲခတ်ကြည့်နေကြ
၏။

ဝေယံကိုယ်စား သူ ထူပူရှက်သွားတာလည်း အမှန်။

"ကျွတ်စ် တကယ်အောက်တယ်ကွာ၊ ဒီကောင် ဒီလောက်ထိတောင်
ယောက်ျားမာန မရှိတော့ဘူးလား"

သူ မချိုသိပ်နိုင်တော့ဘဲ ဝေဖန်အပြစ်တင်စကားဆိုတော့ ဂျေမီက ပ
ခုံးတွန့် မျက်နှာမဲ့ချပစ်ရင်း -

"မင်းမြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ ကမ္ဘာမှာ ကမ္ဘာ ဖြစ်နေတဲ့ ကောင်၊
ကျောင်းဝန်းထဲမှာ မိန်းမဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ် ထင်နေသလား
မသိဘူးကွာ"

ဂျေမီကလည်း ဝေယံအခြေအနေကို လက်မခံ မကြည်ဖြူသူမို့
မကျေမနပ် ဝေဖန်သည် ။ ဂျေမီအတွက် ကတော့ ဒီအဖြစ် ဒီမြင်ကွင်း
တွေက ရိုးနေလောက်ပြီ။ သူ့မှာ သာ ပထမဆုံး မြင်သိကြားလိုက်ရတာ
မို့ ဝေယံ အစား ခံရခက်နေ၏။

သူ ဆက်ကြည့်နေတုန်းမှာ ကမ္ဘာနာ ထရပ်လိုက်တာ မြင်သည် ။ ဝေ
ယံဆိုသည့် ကောင်လည်း သုတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ကမ္ဘာနာရဲ့
ဝက်ဝံရပ်ကျောပိုးအိတ်လေးကို မဝံ့မရဲ လှမ်းဆွဲထားသည် ။

ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သော တုံ့ပြန်မှုကို ကမ္ဘာနာ တုံ့ပြန်သည် ။ လှမ်း

လာသော ဝေယံ လက်တွေ့ကို ဖြတ်ရိုက်တွန်းထိုးပစ်တာမို့ ဝေယံ ဟန်ချက်ပျက်ကာ စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ကျသွားသည်။ ။

"ခွမ်း ခလွမ်း"

စားပွဲပေါ်က ကဉ္စနာ စားလက်စ ဆီချက်ပန်းကန် ကျကွဲသွားသလို ဟင်းချိုပန်းကန်ပေါ် လက်ထောက် မိသော ဝေယံလက်တွေလည်း ပေကျံကုန်သည်။ ။

"မျိုးရိုး"

သူ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်တာကို ဂျေမီက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲကာ တားသည်။ ။

"တော်တော်ဆိုးတဲ့ မိန်းမကွာ၊ တောက်"

သူ့အသံက လိုတာထက် ပိုကျယ်သွားတာမို့ ကဉ္စနာ ခေါင်းလေး ချာခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ။ နီညိုရောင် ဆံနွယ်တွေ ဝဲခနဲလွင့်ကာ စူးလက်သော မျက်ဝန်းတွေက နားမှာ ပန်ထားသော စိန်ပွင့်ဆွဲသီးလေးလို တောက်ပ နေ၏။

သူ့မျက်ဝန်းတွေကလည်း ဝေယံအတွက် ဒေါသမခံချင်စိတ်တွေနှင့် စူးရှနေမှာ ပဲ ဖြစ်သည်။ ။ မျက်ဝန်း နှစ်စုံ ရင်ဆိုင်အားပြိုင်မိကြတာ စက္ကန့်ပေါင်းများ စွာ ကြာသည်။ ။

ကဉ္စနာကပဲ အရင်ဆုံး မျက်နှာလွှဲသွားခဲ့ကာ ဆိုင်ထဲက ကျောခိုင်းထွက်သွား၏။ အနီရဲရဲဝတ်စုံလေး နှင့် ကြော့ရှင်းသော ကောက်ကြောင်းတွေက သူ့ကို ရင်မခုန်စေပါ။

ဂူချီအနက်ရောင် ဒေါက်ဖိနပ်လေးပေါ်က ခြေဖမိုးလေးမှာ ပလက်တီနမ်ဖုဒ်ချိန်းလေးကိုတော့ သတိ ထားမိလိုက်သည်။ ။

"အစ်ကို ကွဲသွားတဲ့ ပန်းကန်အတွက်က ဟို"

"ရတယ် ညီလေး၊ ကျတဲ့ တန်ဖိုး အစ်ကိုတို့ ဝိုင်းနဲ့ ပေါင်းရှင်းပေးမယ်ကွာ"

စားပွဲထိုးချာတိတ်လေးကို စိတ်ပျက်အားငယ်သံလေးနှင့် ပြန်ပြောနေသော ဝေယံကိုကြည့်ကာ သူ ထိုင်ခုံမှာ စိတ်ပျက်စွာထိုင်လိုက်မိ၏။ ဝေယံကတော့ သူတို့ ဝိုင်းကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြန်လာသည်။

"ကမ္ဘာနာ တကယ်ရက်စက်တယ်ကွာ"

"ဟေ့ကောင် တော်တော့ကွာ၊ မင်း အဲဒီလောက်အထိ ယောက်ျားမာန ကင်းမဲ့တာ မဟုတ်သေးဘူး"

မပြောနိုင်သော ဒေါသတွေနှင့် ဝေယံကို သူ ဟောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဝေယံ မျက်နှာလေး ပိုသိမ်ငယ်သွား ရင်း စားပွဲပေါ်ရှိ ဘူးထဲက တစ်ရှူးတွေ ဆွဲထုတ်ကာ လက်မှာ ပေကျံနေသည့် ဟင်းချိုရည်တွေကို သုတ်နေ၏။

"မင်း လက်တွေ့မြင်မှ ယုံသွားပြီမဟုတ်လား မျိုးရိုး၊ ကမ္ဘာနာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဒီကောင် အဲဒီလောက် အထိ ဦးကျိုးတာ"

ဂျေမီကပြောတော့ ဝေယံ ပင့်သက်မောကြီးကို လေးပင့်စွာရှိုက်ရင်း

-

"ငါ ကမ္ဘာနာကို တကယ်ချစ်လို့ ပါကွာ"

"ဟ ချစ်တာနဲ့ ပဲ မင်းမာနတွေ သိက္ခာတွေ ပေးဆပ်ရမလား၊ ဂျေမီပြောတုန်းက ငါမယုံဘူး၊ လက်တွေ့မှ ယုံတော့တယ်၊ ဒီလောက် မာနခေါင်းစိုက်နေတဲ့ မိန်းမကွာ၊ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ"

သူ ဇွတ်ဖိဟောက်တော့ ဝေယံ မျက်နှာလေးညှိုးကာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ ဂျေမီက ဒါကိုပဲ အားမလို အားမရ ဖြစ်ကာ ခေါင်းခါသည်။ ။

"မင်းမပြောနဲ့၊ သိကြားမင်းဆင်းတားရင်တောင် မရနိုင်ဘူး၊ စကန်းရိုးယားကတည်းက ကြောင်လာ တာ၊ တတိယနှစ်ကုန်တော့မယ် ဟိုကလည်း လူပုံအလယ်မရှောင် သူ့ကို နှိပ်ကွပ်တာ၊ ဒါလည်း ခေါင်းငုံ့ခံ နေတာ"

မကျေနပ်ချက်တွေကို ဂျေမီက ဖော်ထုတ်လေလေ ဝေယံ မျက်နှာလေးပိုငယ်သွားကာ ခေါင်းကြီးငုံ့သွား သည် ။ သူကတော့ ဝေယံကိုကြည့်ကာ သနားမိသလို ကဉ္စနာနဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကိုလည်း ဒေါသထွက်မဆိုး။

"ဂျေမီပြောတာ မှန်တယ် ဝေယံ၊ မင်းလုပ်ပုံက တကယ်သိက္ခာမဲ့တယ်၊ အဲဒီမိန်းမကို မေ့ပစ်လိုက်ကွာ၊ သူ့ထက်သာတာ အပုံကြီးပါ၊ မင်းလုပ်ပုံက သူငယ်ချင်းတွေပါ သိက္ခာကျတယ်၊ စောစောက ငါတောင် ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်သွားတယ်၊ ယောက်ျားချင်းသာဆို ပွဲက ပြီးနေပြီ"

သူ့စိတ်ကိုသိသော ဝေယံ ခေါင်းကြီးငုံ့ကာ ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ ငြိမ်နေသည်။ ။ စတိတ်ကျောင်းမှာ ကတည်းက တတွဲတွဲ ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသော သုံးယောက်၊ တက္ကသိုလ်ရောက်တော့ အတွဲပျက်ကုန်သည်။ ။

သူက ဆေးအမှတ်မီကာ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရခဲ့ကာ ဂျေမီနှင့် ဝေယံက မေဂျာတူ အတန်းတူ ဒီစီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကို တက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

ကျောင်းမတူပေမဲ့ သူတို့ သံယောဇဉ်တွေက ပိုင်းပြတ်မသွားခဲ့ကြပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေတိုင်း ဆုံတွေ့ဖြစ်ကြသည်။ ။ ညီအစ်ကိုရင်းချာပမာ ရှိကြစမြဲ။ သည် လိုဆုရင်း ဝေယံအကြောင်းကို ဂျေမီ ပြောပြတာ ဖြ

စံသည် ။

"ဟေ့ကောင် မျိုးရိုး၊ ဝေယံကိုကြည့်ပြောဦး၊ ကမ္ဘာနာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရူးအမူးဖြစ်နေတာကွ"

ကမ္ဘာနာရဲ့ အကြောင်းတွေ ဂျေမီပြောပြသလို ဝေယံရဲ့ သိက္ခာမဲ့ အောက်ကျို့နေသည့် အကြောင်းတွေ သူ ကြားရတော့ တမင်မဆုံ ဆုံအောင် စာသင်ချိန်တွေ ဖျက်ပြီးလာခဲ့ရတာဖြစ်သည် ။

အခုတော့ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့မို့ ဒေါသတွေ ထွက်ရသည် ။ ယတိပြတ်အမိန့်ပေးကာ ဝေယံကို တားမြစ် မိသည် ။

သူ့ရှေ့မှာ မို့ ဝေယံ ငြိမ်သက်ခေါင်းငုံ့နေတာလား မသိ။ သူကတော့ ဒီမိန်းမရဲ့ မာနအဆိပ်တွေကို မြင်ကတည်းက ချဉ်သွားခဲ့ပြီမို့။

"ကဲ ငါလစ်မယ်ကွာ၊ ဝေယံ မင်း ငါပြောတာမမေ့နဲ့ နော်၊ အရေးမပါပါဘူးကွာ၊ ခေါင်းထဲက နှင်ထုတ် ပစ်လိုက်"

စေတနာစိတ်နှင့် အကြံပေးမိသည် ။ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ တွေ ဝေနေသော ဝေယံကိုတော့ သိပ် အားမရလှပါ။ ဂျေမီကတော့ တိတ်ဆိတ်နေဆဲ။

ဝေယံ သဘောပေါက်မယ်လို့ တော့ထင်သည် ။ ကလေးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ တက္ကသိုလ် တတိယနှစ် ကျောင်းသားတွေတောင် ဖြစ်နေပြီ။

အခန်း (၂)

"သား ဒီမနက် ဘယ်သွားစရာရှိသေးသလဲ"

ကျောင်းပိတ်ရက် မနက်ကော်ဖီပိုင်းကို သူရောက်သည် နှင့် မာမီက မေးလာ၏။ သည် ရက်တွေမှာ နေမကောင်း၍ ခွင့်ယူထားသော ဒရိုင် ဘာ ဦးလွန်းကြောင့် မာမီကိုယ်တိုင်ပဲ ကားမောင်းနေရတာ သူသိသည် ။

"သွားစရာတော့ မရှိပါဘူး။ မာမီ ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"မာမီသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆိုင် သွားမလို့ သား၊ မှာ ထားတဲ့ စိန် ပွင့်လေးတွေ သွားပေးရမှာ "

စိန်ပွဲစားမာမီရဲ့ အလုပ်ကိစ္စဟု သူသိလိုက်သည် ။ မာမီ ငဲ့ပေးသော ကော်ဖီကို တစ်ငုံသောက်ရင်း သူ ခေါင်းညိတ်ပြမိ၏။

"သား လိုက်ပို့ပေးပါ့မယ် မာမီ"

"ဒါဆို မာမီ ယူစရာရှိတာယူပြီး စောင့်နေမယ် သား၊ သား စားသောက်ပြီးမှ ဧည့်ခန်းထွက်ခဲ့နော်"

မာမီက သူကြိုက်တတ်သော ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော်ပန်းကန်ကို ချပေးပြီး ကော်ဖီပိုင်းက ထွက်သွားခဲ့ သည် ။ သူ ကသောကမျောလေး စားသောက်ပြီး အခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲသည် ။

ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ မာမီက ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်နေပြီဖြစ်သည် ။

"သွားကြစို့လေ မာမီ"

"သားကလည်း အဝတ်အစားတောင် မလဲတော့ဘူးလား"

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဝတ်ထားသည် က အဖြူရောင်လက်တိုတီရှပ်နှင့် ဂျင်းပြာနုပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါကိုကြည့် ကာ မာမီ အလိုမကျသလို ပြောတာမို့။

"မာမီကလည်း သားက ကားပေါ်မှာ ပဲ စောင့်မှာ လေ၊ ဘာများ ပြင် ဆင်လာစရာ ရှိလို့ လဲ"

မာမီ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ကာ ဆင်ဝင် အောက်မှာ ရပ်ထားသော လင်ခရူဇာ ကားပေါ် တက်သွားခဲ့သည်။ သူ မာမီနောက်က ကပ်လိုက်ခဲ့ရင်း ကားတံခါးဖွင့်တက်သည်။

"သားက မအိတို့ ဆိုင်အထိ မလိုက်တော့ဘူးလား"

မာမီမိတ်ဆွေ ဒေါ်အိအိမွန် အမည်ကို ကြားသည် နှင့် သူ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါ်အိအိမွန်၏ စိန် ရတနာဆိုင်ကို သူတစ်ခါနှစ်ခါလောက် မာမီနှင့် လိုက်သွားဖူးသည်။

မာမီတို့ အလုပ်ကိစ္စတွေ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြတာကို ထိုင်နားထောင် ရတာ ပျင်းစရာကောင်းသလို အဆိုးဆုံးက ဒေါ်အိအိမွန်ရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်ကြောင့် ပဲ ဖြစ်သည်။

မာမီတို့ က အလုပ်ကိစ္စဖြင့် စကားကောင်းနေချိန်မှာ သူက သူမတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သာလိကာရှုံးလောက် အောင် မနားတမ်းပြောနေသော စကားတွေနှင့် နားတွေ ထူပူသွားသည် အထိ ဒုက္ခခံရသည်။

"မလိုက်တော့ဘူး မာမီ၊ ဟိုသာလိကာနှစ်ကောင်ရဲ့ ဒုက္ခကို မခံချင်လို့ "

သူ့စကားကြောင့် မာမီပြုံးသည် ။ မာမီအပြုံးက သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူ
ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည့် အပြုံးဖြစ် သည် ။

"သားက သဘောမကျလို့ လား။ မအိက သားကို သူ့သမီးတွေထဲက
တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သဘောတူ ချင်နေတာကွဲ့။"

သူ ပခုံးတွန့် မျက်နှာမဲ့ပစ်လိုက်ရင်း -

"မလုပ်ပါနဲ့ မာမီရယ် နားတွေပူလွန်းလို့ ပါ။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး
"

သူ ငြင်းဆိုစကားကို မာမီ ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း ခေါင်းကို တညိတ်ညိတ်
ပြု လက်ခံ၏။

"အင်း မာမီကလည်း မာမီသားကို စိတ်ထဲမှာ ကလေးတစ်ယောက်
လို မြင်ထားတုန်းပါကွယ်။ မာမီ သား ဆရာဝန်လောင်းကြီးကို တော်တ
နံ့ရုံမိန်းကလေးနဲ့ သဘောမတူပါဘူး သားရဲ့ ၊ အဟင်း ဟင်း"

တစ်ဦးတည်းသော သားအတွက် အမြဲတမ်း ကျေနပ်ဂုဏ်ယူစွာ မာမီ
ဆိုတတ်စမြဲဖြစ်သည် ။ လောက ကြီးထဲမှာ ဒယ်ဒီမရှိတော့ပေမဲ့ မာမီသ
ည် သူ့အတွက် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ပေးနိုင်သူပဲဖြစ်သည် ။

နှစ်ဖက်ဘိုးဘွားမိဘတွေ ချန်ထားသော အမွေအနှစ်တွေနှင့် ဒယ်ဒီ
ရဲ့ ရှယ်ယာစီးပွားရေးလုပ်ငန်း များ စွာက သူတို့ သားအမိဘဝကို ပူပန်
စရာမရှိအောင် ပြည့်စုံပြီးသားပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ -

မာမီက အငြိမ့်သား ထိုင်နေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ သူမ ကျွမ်းကျင်
သော စိန်ရတနာရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်အောင် ကြိုး
စားလုပ်သည် ။ အခုဆိုလျှင် စိန်ပွဲစားလောကမှာ မာမီသည် ဘုရင်မတ
စ်ဆူ လို ထင်ရှားသူဖြစ်သည် ။

ထက်မြက်သော မာမီရဲ့ သား သူကလည်း ဆရာဝန်လောင်းတစ်ဦး
ဆိုတော့ သမီးရှင်တွေက အလိုရှိတာ ဆန်းတော့မဆန်းပါ။

"သား ကားပေါ်ကပဲစောင့်ပေါ့၊ မာမီ ကိစ္စကို မြန်မြန်ဖြတ်ပြီး ပြန်ခဲ့မ
ယ်၊ ဟုတ်လား"

မာမီစကားကြားမှ ဒေါ်အိအိမွန်တို့ ဆိုင်ရှိသော ပလာဇာရှေ့ကို ရော
က်ပြီဟု သူ သတိထားမိတော့သည်။ ။

ကားကို ပါကင်မှာ ထိုးရပ်ပြီးတော့ မာမီ ဆလင်းဘတ်အိတ်လေး လွ
ယ်ကာ ဆင်းသွားခဲ့သည်။ ။ သူ ကားပေါ်မှာ ပဲ ထိုင်စောင့်နေလိုက်ပါသ
ည်။ ။

ဒက်ချ်ဘုတ်ပေါ်တင်ထားသော ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို လှမ်းယူကာ
မာမီကိုစောင့်ရင်း အချိန်ဖြုန်းနေ လိုက်သည်။ ။

မြန်မြန်ပြန်လာမည်ဆိုသော မာမီက သူ ဂျာနယ်တစ်စောင် ဖတ်ပြီး
ချိန်အထိ ပြန်မလာသေးပါ။ ကားထဲ မှာ ထိုင်ရတာ ညောင်းညာ လာပြီမို့
သူ တံခါးဖွင့်ကာ အပြင်ထွက် မတ်တတ်ရပ်စောင့်သည်။ ။

ကားတံခါးကို မှီရပ်ရင်း သူ သတိထားမိတာ သူ့ကားနံဘေးမှ ထိုးရ
ပ်ထားသော CYGNUS ကားနက် ကြီးကို ဖြစ်သည်။ ။ သူ ဂျာနယ်ဖတ်နေ
တုန်းက ထိုးရပ်လာတာ ဖြစ်သည် ထင်သည်။ ။

အနက်ရောင်မှန်ချပ်တွေ အလုံပိတ်ထားသော ကားထဲမှာ လည်း ဘ
ယ်သူမှ ရှိဟန်မတူပါ။ ပလာဇာမှာ ဈေးလာဝယ်ရင်း ထိုးရပ်ထားခဲ့သော
ကားပဲဖြစ်မည်။ ခန့်မှန်းအတွေးတွေနဲ့ တွေးရင်း မာမီကိုပဲ ဆက်မျှော်နေ
လိုက်သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စိန်တွေရွေတွေနှင့် တောက်ပနေ

သော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို သူ မြင်လိုက်သည်။ နံဘေးမှာ လက်ဆွဲ အိတ်လေးတွေ ဆွဲပြီး ပါလာသူက ဒရိုင်ဘာဖြစ်ဟန်တူသည်။ ။

သူ့နံဘေးက CYGNUS ကားနက်ကြီးဆီကိုပဲ ဦးတည်လာကြတာ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအခိုက်မှာ ပဲ ကားနက်ကြီးရဲ့ တံခါးပွင့်သွားခဲ့ကာ ဆင်းလာသော အရိပ်တစ်ခုကို သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

သူ့ အံ့ဩသွားမိတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ။ ကားမှန်နက်တွေ အလုပ်ဝတ်ထားတာမို့ ဘယ်သူမှ မရှိနိုင် ဟု သူ ထင်ခဲ့မိသည်။ ။ အခုတော့ ထိုကားနက်ထဲက ဆင်းလာတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ ။

နက်မှောင်သော မဟူရာဆံနွယ်တွေက လွင့်ခနဲ ရှည်လျားလှသော ဆံပင်တွေကို ဒီအတိုင်း ဖားလျားချ ထားတာမို့ မျက်နှာလေးကို ဖုံးကွယ်နေသည်။ ။ မြင့်မားသော အရပ်အမောင်းနှင့် ပြေပြစ်ကြော့ရှင်းသော ကိုယ်ဟန်ကတော့ အတော်ကို လှပလွန်းသည်။ ။

"တကတဲတော်၊ အားကိုးရမလား ခေါ်လာမိပါတယ်၊ လူတောထဲမတိုးရဲဘဲ ကားထဲမှာ အခန့်သားထိုင် နေတယ်၊ သယ်ပါဦး ခင်ပျိုမေရဲ့။ "

မိန်းမကြီး၏ အလိုမကျစွာပြောသံကြောင့် မိန်းကလေးက လက်ထဲက လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို ဆွဲယူ သည်။ ။ တကယ်ဆို အဝတ်အစားထည့်သော ဆွဲအိတ်လေးရဲ့ အလေးချိန်က ဘာမှ လေးပင်လှတာ မဟုတ်ပါဘဲ မိန်းမကြီးမျက်နှာက မာထန်နေ၏။

"ဦးလေးအောင် ပျို့ကိုပေးလေ"

"ရတယ် သမီး ရတယ်၊ ဘာမှ လေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးအောင် ဘာသာ သယ်ပါမယ်"

ဒရိုင်ဘာလူကြီးကတော့ ခင်ပျိုမေဆိုသော မိန်းကလေးကို နူးညံ့ညင်

သာစွာပဲ ပြောသည် ။ အခုမှ ပဲ သူမ မျက်နှာလေးကို သူ ဘေးစောင်းလေးမြင်လိုက်ရ၏။ နည်းနဲနေသော မျက်နှာလေးက ဘာအခြယ်အသမ္မတတင်ပါဘဲ ရှင်းသန့်နေတာ ဖြစ်၏။

မျက်တောင်ရှည်ကြီးတွေ ဖျတ်ခနဲပုတ်ခတ်ပြီး သူ့ဆီတစ်ချက်လှမ်းကြည့်သော မျက်ဝန်းတွေက ကြည်လင်တောက်ပနေသည် ။

"တော်ပြီ တော်ပြီ၊ နောက်ဆို ဘာမှ အားကိုးမရတဲ့ နင့်ကို ခေါ်မလာတော့ဘူး၊ အိမ်မှာ ပဲ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်"

မိန်းမကြီးရဲ့ အပြစ်တင်စကားတွေကို ခေါင်းလေးငုံ့ခံနေရသော သူမကို ဘာကြောင့် မှန်းမသိ သူ စာနာ သနားသွားမိသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့လို ရွယ်တူလူငယ်ယောက်ျားလေး ရှိနေတော့ သူမ ရှက်မှာ သေချာ၏။

သူမ မျက်နှာလေးကို သူ မြင်တွေ့သွားမှာ စိုးသည့် အလား ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေနှင့် ပိုမိုကွယ်ဝှက်ပစ်ကာ ကားထဲ ခေါင်းလေးငုံ့ဝင်သွားခဲ့သည် ။ တဒင်္ဂမြင်လိုက်ရသော မျက်နှာဘေးစောင်းလေးမှာ မေးစပ်က မှဲ့နက် လေးကိုတော့ သူ မှတ်မှတ်ထင်ထင် သတိထားလိုက်ခဲ့မိသည် ။

"သား စောင့်နေတာ ပျင်းနေပြီလား၊ စကားက တော်တော်နဲ့ ဖြတ်မရလို့ သားရေ၊ အဟင်း မအိရဲ့ သမီး နှစ်ယောက်ပါရှိနေတာလေ"

"ကျွန်တော် လိုက်မလာဖြစ်တာ တော်သေးတာပေါ့"

"အဟင်း သူတို့ ညီအစ်မက သားပါမလာဘူးလား ဝိုင်းမေးကြလို့ မာမိက ပါမလာဘူးလို့ ပဲ ညာလိုက်ရ တာ"

သူ မကြည်ဖြူတာသိနေသော မာမိကလည်း ဒေါ်အိအိမွန်ရဲ့ သမီး

သာလိကာမနှစ်ယောက်ကို အာရုံ မကျတာဘဲ တော်သေးတော့သည်။ ။

"စားသောက်ပြီးမှ ပြန်ရအောင်သားရယ်၊ တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို မောင်း"

မာမို့စကားကို သူ ခေါင်းညိတ်သဘောတူမိသည်။ ။ စောင့်ရတာ ကြာတော့ ဝမ်းကလည်း ဟာချင်နေပြီ။ ကားလေးကို သူ ညင်သာစွာပဲ မောင်းထွက်ခဲ့တော့၏။

အခန်း(၃)

"စိတ်ညစ်လိုက်တာ"

စားလက်စ ပန်းသီးစိတ်လေးကို ပန်းကန်လေးထဲ ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် ပစ်ထည့်ရင်း ညည်း လိုက်သည်။ ကမ္ဘာနာအသံကြောင့် ခင်ပျို ခေါင်းလေးမော့ကြည့်မိ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ကမ္ဘာနာ"

"နားတွေပူတော့မှာ မို့ပေါ့၊ ဟိုမှာ နင်မမြင်ဘူးလား အာခေါင်နီအဖွဲ့ ရောက် လာပြီလေ"

ဝရန်တာလေးမှ လှမ်းမြင်နေရသော အိမ်ရှေ့လမ်းမဆီမှာ ဂစ်တာ တွေ ပွေ့ပိုက်လာသော လူငယ်တစ်စု ကို ကမ္ဘာနာ ရည်ညွှန်းပြောတာဖြစ် သည်။ ဆိုလိုက်လျှင် R ဇာနည်ရဲ့ သီချင်းတွေပဲဖြစ်သည်။

ညစဉ်တိုင်း အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်က မီးတိုင်အောက်မှာ ဒီသီချင်းတွေ လာဆိုပြီး ကမ္ဘာနာကို ပျော်တော် ဆက်နေသည့် အဖွဲ့။ အသံတွေက ကြောင်ကြောင်စူးစူးတွေမို့ ကမ္ဘာနာက အာခေါင်နီဟု အမည်ပေးထား တာပဲ ဖြစ် သည်။

"အခန်းထဲ ပြန်ဝင်မလို့ လား ကမ္ဘာနာ"

ခင်ပျိုမေးတော့ ကမ္ဘာနာ ခေါင်းလေးခါယမ်းရင်း -

"တစ်ဖက်ပဲ ကျန်တော့တာ မဟုတ်လား၊ ဆက်ဖျက်ဟာ၊ ခဏတော့ သည်းခံရမှာ ပေါ့"

ကမ္ဘာနာခြေသည်းတွေမှာ ဆိုးထားသော ဆိုးဆေးတွေကို ဖျက်ဆေး နှင့် ခင်ပျိုဖျက်ပေးနေတာက မပြီးပြတ်သေးတာမို့ ကျန်နေသော ခြေတစ်ဖက်ကို ခုံပုလေးပေါ် ကမ္ဘာနာ တင်ပေးသည်။ ။

ငေးလောက်အောင်လှသော ကမ္ဘာနာသည် အလှအပကိုလည်း သိပ်မ က်မောတွယ်တာသည်။ ။ တစ်ပတ် တစ်ခါလောက် ဗြူတီဆလွန်းကို သွားတတ်သည်။ ။ ပေါင်းတင်၊ ခေါင်းလျော်တာတွေကို ဆိုင်မှာ လုပ်ပေမဲ့ ဆိုး ထားသော ခြေသည်းလက်သည်းတွေကို ဖျက်သည့် ကိစ္စမှာ တော့ ခင်ပျိုကိုပဲ စေခိုင်းတတ်သည်။ ။

ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကမှ ဒီခိုင်းထွင်ကာ ဆိုင်မှာ ဆိုးခဲ့သော ခြေသည်း တွေကို ရိုးပြီဆိုကာ ဖျက်ခိုင်းနေ သည်။ ။ နောက်ထပ် ငွေကုန်ခံကာ ဘယ်လိုဒီခိုင်းအရောင် ထပ်ဆိုးဦးမည် မသိပါ။

တစ်လတစ်လကို ကမ္ဘာနာရဲ့ အလှအပပြုပြင်စရိတ်က မသေး၊ လှပြီး သားအလှကို ဘာကြောင့် များ ကမ္ဘာနာ ပိုပြင်ဆင်နေတာလဲမသိ။

ခြေဖမိုးမို့မို့လေးကို ကိုင်ကာ ခြေသည်းတွေက ဆေးတွေကို ဖျက် ဆေးနှင့် ပွတ်ရှင်းသန့်ပေးရင်း ခင်ပျို လွင့်ပျံ့လာသောသီချင်းကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နားစွင့်ထားမိသည်။ ။

"လှပါတယ် ဆိုနေမှ ဒီထက်ပိုလှချင်သူလေး ++ ကိုယ်က မင်းကို လှလို့ ချစ်တာမဟုတ် ++ ချစ်လို့ လှ တာပါ"

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သီချင်းကလည်း ကမ္ဘာနာကိုပဲ စောင်းမြောင်းဆိုနေသလားဟု တောင် ခင်ပျို တွေးမိ ကာ မော့ကြည့်မိ၏။ ကမ္ဘာနာ နှုတ်

ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေ မဲ့သွားတာမြင်သည်။ ။

"အဲဒီသီချင်းကို နင် လက်ခံသလား ခင်ပျို"

"ဟင်"

ကမ္ဘာအမေးကို နားမလည်တာမို့ ခင်ပျို မျက်စောင်းလေးတွေ ပုတ်
ခတ်ပြီး ကြည့်မိ၏။

"သီချင်းစာသားအဓိပ္ပာယ်ကို ပြောတာလေ၊ ဘယ်ယောက်ျားက မ
လှတဲ့ , မချောတဲ့ မိန်းကလေးကို သဘောကျမှာ လဲ"

ခင်ပျို ဘာမှ ပြန်မဖြေမိပါ။ ရင်ထဲမှာ တော့ နင့်ခန့် ဖြစ်သွားခဲ့သည်
။ ကမ္ဘာစကားက ခင်ပျိုကိုပဲ ရည် ရွယ်ပြောတာလား၊ ကမ္ဘာအကြည့်
တွေက ခင်ပျိုရဲ့ မျက်နှာကို စူးစူးနစ်နစ်လေး ကြည့်သည်။ ။

"အလှအပဆိုတာ လိုအပ်ချက်တစ်ခုဆိုတာ ခင်ပျိုက သက်သေပဲ
လေ၊ ခင်ပျိုရဲ့ အကျည်းတန်နေတဲ့ အမာရွတ်မျက်နှာကြီးနဲ့ လူပုံအလယ်
မှာ ခင်ပျို သွားလာရဲပါ့မလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ မဝံ့မရဲမှာ
သေချာတယ်"

ကမ္ဘာစကားတွေက မှန်နေတာမို့ ခင်ပျို နှုတ်ဆိတ်နေမိသည်။ ။
ဒီမျက်နှာကြီးနဲ့ ခင်ပျို ဘဝမှာ သိမ်ငယ် ခဲ့တာတွေ အများကြီးပါပဲ။
ကံကြမ္မာက ဆိုးရွားစွာ ခင်ပျိုအပေါ်မှာ ကျရောက်ခဲ့တာလေ။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ အကျည်းတန်ခဲ့ရသလို ခင်ပျိုနှလုံးသားမှာ လည်း ဒ
ဏ်ရာတွေနဲ့ တွေးမိတိုင်း ဝမ်းနည်း နာကျင်ရသည့် အဖြစ်တွေ။

"အလှအပဆိုတာ မိန်းမတိုင်း မက်မောကြတာပါပဲ၊ ယောက်ျားဆို
တာကလည်း ဒီအလှအပကိုပဲ မက်မောခင်တွယ်ကြတာပါ၊ ဘယ်ယောက်ျားက
အကျည်းတန်နေတဲ့ မိန်းမကို ချစ်မှာ လဲ"

ကမ္ဘာစကားတွေက မှန်ကန်နေကောင်း မှန်နိုင်ပေမဲ့ ခင်ပျိုနားထဲ မှာ ကြားနေရတာကတော့ သိမ်ငယ်ဝမ်းနည်းစေပါသည်။ ခင်ပျိုကိုယ်တိုင်က ချွတ်ယွင်းချက်တွေ အများကြီးနှင့် သူပဲလေ။

"ကမ္ဘာကတော့ အလှကို မက်မောတယ်၊ ဒီအလှကြောင့် ပဲ ယောက်ျားတွေ ကမ္ဘာအနားမှာ ဒူးထောက်ဖို့ အသင့်ရှိနေကြတာလေ အဟင်း ဒါလား အလှကို မမက်မောကြတာ"

ကမ္ဘာက တစ်ယောက်တည်းပြီးရင်း ပြောချင်တာကိုပဲ ပြောနေသည်။ ပြောနိုင်အားရှိအောင်လည်း ကမ္ဘာက လှပချောမောသည်။ ပြီးတော့ ပြည့်စုံချမ်းသာပြီး ဘာမှ လိုလေသေးမရှိသည့် ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာအချစ်ကို တောင်းခံနေသော ယောက်ျားတွေအကြောင်း ကမ္ဘာအမြဲပြောပြတာမို့ ခင်ပျိုကြားဖူး သည်။

"တို့ ကတော့ ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ အထင်ကြီးလို့ မရသေးဘူး ခင်ပျို၊ တို့ အနားမှာ ရှိနေတဲ့ ယောက်ျား တွေအများကြီးပါ၊ ရုပ်ရည်၊ ငွေကြေးရော ပညာအဆင့်အတန်းပါ မြင့်မားတဲ့ သူတွေလည်း ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ တစ်ယောက်ကိုမှ ကြာကြာလည်း သံယောဇဉ်တွယ်လို့ မရဘူး ခင်ပျိုရဲ့ "

အိမ်အထိရောက်လာဖူးသော၊ ဖုန်းထဲက စကားတွေဖောင်ဖွဲ့တတ်သော ကမ္ဘာရဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းများ စွာကို ခင်ပျိုသိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်ကိုမှ ကမ္ဘာချစ်သည် ဟု ပြောဖူးတာ ခင်ပျို မကြားခဲ့ရပါ။

"ကဲ တော်ပြီ ခင်ပျို၊ ရပြီ၊ နင် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်တော့၊ ငါလည်း အိပ်ရာဝင်တော့မယ်"

ပြောပြီး ကမ္ဘာနာ ဒရင်းဘတ်လေးပေါ်က လျှောဆင်းကာ အခန်းထဲ ဝင်သွားခဲ့၏။ ဝရန်တာမှာ ကျန်ရစ် ခဲ့သော ပစ္စည်းတွေကို ခင်ပျို သိမ်း ဆည်းဖို့ ပြင်ဆင်ရ၏။

လမ်းပေါ်က လူငယ်အဖွဲ့ကတော့ ဂစ်တာတွေတီးလို့ သီဆိုကောင်း တုန်းပဲ ရှိသည် ။ ကမ္ဘာနာတစ်ယောက် အခန်းတံခါးပိတ်ကာ အိပ်စက်သွားတာကို သိကြမည်မထင်။

သိမ်းဆည်းစရာတွေ သိမ်းဆည်းပြီးတော့ ခင်ပျို အန်တီဒေါ်ခင်မိုးမြ ငွ် အခန်းဘက်ကို လျှောက်ခဲ့ သည် ။ အခန်းတံခါး စေ့ပိတ်ထားတာကို ခပ်ဖွဖွလေး တစ်ချက်ခေါက်ရင်း -

"အန်တီမြင့်၊ ခင်ပျို ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ"

"ဘာမှ မလိုတော့ဘူး၊ ငါ အိပ်တော့မှာ ၊ သမီး ကမ္ဘာနာရော အိပ်ရာဝ င်သွားပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ အခုပဲ ဝင်သွားပါပြီ"

"ဒါဆို ညည်းလည်း အိပ်တော့၊ မနက်စောစောထပြီး ခြံထဲက ဘုရား ပန်း ဆင်းခူးပြီး ဘုရားပန်းတွေ လဲထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမြင့်"

ခင်ပျိုပြောပြီး အခန်းရှေ့က ခြေသံဖွဖွလေးနှင့် ပြန်လှည့်ခဲ့သည် ။ အောက်ထပ်မီးဖိုခန်း နံဘေးက အခန်းက ခင်ပျိုရဲ့ အိပ်ခန်းပဲဖြစ်သည် ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေကာ ခိုလှုံခွင့်ရတာကပဲ ခင်ပျိုအတွက် ကံကောင်းခြင်း လား။

နှောင်တွယ်ရာမဲ့ ခင်ပျိုဘဝမှာ အားကိုးရသည် အန်တီမြင့်တို့ ပဲ ရှိခဲ့

သည် ။ အန်တီမြင့်တို့ အရိပ်မှာ ခင်ပျို ခိုလှုံခဲ့ရသောကာလက ဆယ်နှစ်
မက ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။

ဒီအိမ်ကြီးပေါ်ကို ရောက်ခဲ့တုန်းကတော့ ခင်ပျို့ဘဝက ပျော်စရာ
တွေနှင့် ဆုံကြုံခဲ့ပါသည် ။

အန်ကယ်ဦးဆွေသန့်နှင့် ကိုကိုထင်တို့ ရဲ့ နွေးထွေးကြင်နာမှုတွေနှင့်
ခင်ပျို့ ဘဝမှာ နွေးထွေးခဲ့သည် ။

"သမီး ဒီအိမ်ကြီးမှာ သမီး တစ်သက်လုံးနေရမယ်နော်၊ ဘာမှ အားမ
ငယ်နဲ့ ဟုတ်လား"

ဖေဖေရဲ့ ညီနှစ်ဝမ်းကွဲ အန်ကယ်ဦးဆွေသန့်က ခင်ပျို့ကို
သမီးရင်းချာလို ချစ်ခင်သည် ။ အထူးသဖြင့် ကံဆိုးလှသော ခင်ပျို့ဘဝ
လေးကို စာနာစိတ်တွေနှင့် ကြင်နာသနားခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

အန်ကယ်ဦးဆွေသန့်အိမ်ကို ခင်ပျို့ရောက်တော့ ဆယ့်တစ်နှစ်သမီး
ပဲ ရှိသေးသည် ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နှင့် တွယ်ရာမဲ့သွားသည့် ခင်ပျို့ဘဝ
ကို အန်ကယ်က ကယ်တင်ပေးခဲ့သည် ။

ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးကို ပေတေလေလွင့်ပြီး ရေစုန်မျှောထားခဲ့သော
ဖေဖေ အရက်ဆိုင်ထဲက ရန်ပွဲတစ်ခု မှာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ပြီး ထောင်
ကျခဲ့၏။ မေမေကပဲ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေကာ ခင်ပျို့ကို
စောင့်ရှောက်ပြုစု ခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာ ကတည်းက အန်ကယ်ဦးဆွေသန့်က မေမေဆီရောက်
လာကာ လိုအပ်သမျှ ထောက်ပံ့ကူညီ ပေးခဲ့၏။ မေမေအပေါ် အစ်မရင်း
ချာလို ခင်မင်သလို ခင်ပျို့ကိုလည်း တူမရင်းချာလို သဘောထားခဲ့သည်

မေမေဆုံးတော့ ခင်ပျိုကို အန်ကယ်ဆွေက ဒီအိမ်ကြီးပေါ် ခေါ်တင်ခဲ့၏။ အန်တီမြင့်ကတော့ သိပ်မကြည်ဖြူခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း အန်ကယ်ဆွေကို မလွန်ဆန်နိုင်တာမို့ မငြင်းသာခဲ့ချေ။

အန်ကယ်ဆွေတို့ မှာ က သားသမီးနှစ်ယောက် ရှိသည် ။ အကြီးဆုံးကိုကိုထင်ရှားအောင်က မွေးစားသား တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သားသမီးမရနိုင်ဟု ထင်ကာ ကိုကိုထင်ကို မွေးစားခဲ့ပြီး ငါးနှစ်ကျော်ကြာမှ ကမ္ဘာ့ဆီသော သမီးကို မွေးဖွားခဲ့ကြတာဟု ခင်ပျိုသိထားသည် ။

အန်ကယ်ဆွေက သားသမီးရင်းချာလို သဘောထားပေမဲ့ အန်တီမြင့်ကတော့ မသတ်မှတ်လိုတာ သိသာသည် ။

"ကိုဆွေရယ်၊ ဒီကလေးအဖေက ထောင်ထဲမှာ နော်၊ ထောင်ကလွတ်လာရင် လာပြဿနာရှာနေဦးမယ်"

"ဘာလို့ ရှာမှာ လဲကွ၊ သူက ငါ့အစ်ကိုပါ၊ အခု သူ့သမီးကို စောင့်ရှောက်ထားလို့ သူက ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာနေတာ"

ပြောခွင့်မသာတော့ အန်တီမြင့် ထပ်မပြောပါ။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်ဆွေရဲ့ ကွယ်ရာမှာ တော့ မကျေနပ်မှုကို ပြတတ်၏။

"သားကြီးရော သမီးငယ်ပါ မာမီပြောထားမယ်နော်၊ ခင်ပျိုမေလေးနဲ့ ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် မနေနဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မာမီ၊ ဒယ်ဒီက ခင်ပျိုကိုလည်း ညီမအရင်းလို သဘောထားရမယ်တဲ့ "

"အိုး မထားရပါဘူး၊ သားဒယ်ဒီရဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကို သမီးဆိုပေမဲ့ သွေးက အဝေးကြီးပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီလူက လူဆိုးလူပေ၊ ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေတာ၊ ဒီတော့ မကျွမ်းဝင်တာ ကောင်းတယ်"

အန်တီမြင့် ဘာပြောပြော ကိုကိုထင်ကတော့ ခင်ပျိုအပေါ်မှာ ဂရုစိုက် ကြင်နာခဲ့သည်။ ညီမလေးလို စောင့်ရှောက်ပေးသည်။ အရွယ်တူ ကဉ္စနာကတော့ မိခင်စကားတွေကြောင့် ခင်ပျိုအပေါ်မှာ ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ဖြစ် သည်။

ထောင်ထဲမှာ ပဲ အဖေဆုံးပါးသွားတော့ အန်ကယ်ဆွေက သမီးရင်း အဖြစ် သတ်မှတ်မွေးစားဖို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်။ ခင်ပျိုအပေါ်မှာ အန်ကယ်ဆွေနှင့် ကိုကိုထင်သည် နွေးထွေးဖြူစင်သော မေတ္တာတွေပဲပေးခဲ့ တာ ဖြစ်၏။

ဒါပေမဲ့ ခင်ပျိုရဲ့ ကံကြမ္မာကိုက ဆိုးလွန်းခဲ့တာဖြစ်သည်။

ခင်ပျို ဆယ်တန်းအောင်သည့် နေ့က အန်ကယ်ဆွေက ခင်ပျိုနှင့် ကဉ္စနာကို ခေါ်ကာ ဂုဏ်ပြုညနေစာ လိုက်ကျွေးသည်။ အပြန်မှာ တော့ တစ်ဖက်က ယာဉ်ကြောမှားကာ ဝင်လာသောကားကို ရှောင်တိမ်းရင်း ခင်ပျို တို့ ကား တိမ်းမှောက်ခဲ့သည်။

ကံဆိုးသူ အန်ကယ်ဆွေက နေရာမှာ ပဲ တိမ်းပါးခဲ့သည်။ ခင်ပျိုက တော့ ညာဘက်မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး အမာရွတ်တွေနှင့် အကျည်းတန် အောင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။

ကဉ္စနာကတော့ အနည်းငယ် ပွန်းပဲ့တာကလွဲလို့ ဘာဒဏ်ရာအနာ တရမှ မရခဲ့ရှာပါ။

ကံကြမ္မာရဲ့ ထိုပြောင်းလဲမှုကြီးကတော့ ခင်ပျိုဘဝကို လှုပ်ခတ်စွာ ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့၏။ အန်ကယ် ဆွေ မရှိတော့သော အိမ်ကြီးမှာ ခင်ပျိုဘဝက အိမ်စေတစ်ယောက်အဖြစ် ရောက်မှန်းမသိ ရောက်ခဲ့သည်။

အကျည်းတန်လှသော မျက်နှာကြီးကြောင့် ခင်ပျို ကျောင်းဆက်တ

ကံဖို့ လည်း မဝံ့ရဲ့ခဲပါ။

အပြင်တစ်ခါထွက်မိတိုင်း ခင်ပျို ဒဏ်ရာနှင့် မျက်နှာကြီးကို မြင်တွေ့ကာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားကြသူတွေကို မြင်တိုင်း မျက်ရည်ဝဲ ဝမ်းနည်းမိ၏။

"ဘာမှ အားငယ်စရာ မဟုတ်ဘူး ပျိုလေး၊ ပျိုလေးမျက်နှာက ဒဏ်ရာကို ခွဲစိတ်ကုသလို့ ရတယ်"

ကိုကိုထင်က အားပေးစကားနှင့် မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးခဲ့ပေမဲ့ အန်တီမြင့်ကတော့ ဒီအစီအစဉ်ကို လက်မခံခဲ့ပါ။

"အပေါ်ယံအလှအပက ဘာများ အရေးပါလို့ လဲ၊ အခု ကိုဆွေကလည်း ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငွေကုန် ကြေးကျကုန်ခံပြီး ကျုပ် ကုမပေးနိုင်ပါဘူးတော်၊ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရမဲ့တာဝန်ကြီးကပဲ လွန်လှပြီ"

အန်တီမြင့်စကားကို ကိုကိုထင်လည်း လွန်ဆန်နိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ ခင်ပျိုဘဝက ကံစီမံရာအတိုင်းပဲ ရှိ ခဲ့သည် ။

နောက်ဆုံးတော့ ခင်ပျိုဘဝရှင်သန်ရပ်တည်မှုသည် သည် အိမ်ကြီးမှာ ပဲ ခိုင်းဖတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရ သည် ။ အန်တီမြင့် ကျေနပ်အောင် အိမ်မှုကိစ္စတွေမှာ ခင်ပျိုလုပ်ကိုင်ပေးရသည် ။

ခင်ပျိုကို ကြင်နာနွေးထွေးတတ်သော ကိုကိုထင်လည်း အန်တီမြင့်ရဲ့ အစီအမံအတိုင်း အမေရိကားမှာ ရောက်နေခဲ့သည် ။ ခင်ပျိုဘဝကို ခင်ပျိုနေတတ်အောင် ကြိုးစားရှင်သန်နိုင်ဖို့ ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီ။

ကံကြမ္မာရဲ့ ဒဏ်တွေကို ခင်ပျို ရင်ဆိုင်တတ်ခဲ့ပြီပဲ။
